

ПРАВОВЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЄВРОПОЛУ РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

Бірюков Р. М.

В статті розглядається правове врегулювання діяльності Європол Регламентом про Європол 2016 року. Наголошується, що ухвалення регламенту вказувало на зростання інституційних спроможностей організації та на розширення її повноважень. Регламентом Європол перетворювався на агенцію ЄС, діяльність якої була спрямована на підтримку та розвиток співробітництва між правоохоронними органами держав-учасниць ЄС. Наголошується, що ухвалення Регламенту стало розвитком відповідних положень Лісабонського договору в сфері правосуддя та внутрішніх справ. Підкреслюється, що посилення регулювання діяльності Європолу правом ЄС ґрунтувалося на позитивному досвіді європейських держав у взаємодії з Управлінням.

Досліджуються процедури, що розпочалися в 2013 році та призвели до ухвалення Регламенту про Європол в 2016 році. Розглядаються попередні проекти регламенту, що посилювали повноваження акторів ЄС та зменшували повноваження держав учасниць. Зокрема, це проявилось в наданні Європолу повноважень з налагодження відносин з третіми країнами та створювати центри боротьби з певними видами злочинів. Підкреслюється, що розширення повноважень Європолу відбувалося на тлі розширення самого Європейського Союзу, що призвело до подальшого ускладнення взаємодії в сфері правосуддя та внутрішніх справ. Наголошується, що заміна рішення про Європол Регламентом продемонструвала загальне сприйняття європейськими країнами ідеї посилення міжнародного поліцейського співробітництва.

Зазначається, що ухвалення Регламенту про Європол відображало тенденції до горизонтальної інтеграції міжнародного поліцейського співробітництва в Європі при ускладненні вертикальної інтеграції існуванням великої кількості груп та підгруп держав, що існували паралельно. Наголошується, що інтеграція стала наслідком високого рівня взаємозалежності держав та зростання ролі органів ЄС як акторів міжнародного поліцейського співробітництва. Підкреслюється, що інтеграція поліцейського співробітництва в ЄС не завершилася з ухваленням Регламенту про Європол, і що продовжують існувати тенденції, які ускладнюють її продовження.

Ключові слова: міжнародне поліцейське співробітництво, поліцейське співробітництво в ЄС, Європол, Регламент про Європол, операційні центри Європолу.

Biriukov R. M. Legal regulation of the Europol activities by a regulation of the European Parliament and Council

The article examines the legal regulation of Europol's activities by the Europol Regulation of 2016. It is emphasized that the adoption of the Regulation indicated an increase in the institutional capabilities of the organization and the expansion of its powers. The Regulation transformed Europol into an EU agency, the activities of which were aimed at supporting and developing cooperation between law enforcement agencies of the EU Member States. It is emphasized that the adoption of the Regulation was a development of the relevant provisions of the Lisbon Treaty in the field of justice and home affairs. It is emphasized that the strengthening of the regulation of Europol's activities by EU law was based on the positive experience of European states in interacting with the Office.

The procedures that began in 2013 and led to the adoption of the Europol Regulation in 2016 are examined. Previous drafts of the Regulation are considered, which strengthened the powers of EU actors and reduced the powers of the Member States. In particular, this was manifested in granting Europol the authority to establish relations with third countries and to create centers for combating certain types of crime. It is emphasized that the expansion of Europol's authority took place against the backdrop of the enlargement of the European Union itself, which led to further complication of interaction in the field of justice and home affairs. It is emphasized that the replacement of the Europol Decision by the Regulation demonstrated the general acceptance by European countries of the idea of strengthening international police cooperation. It is noted that the adoption of the Europol Regulation reflected the trends towards horizontal integration of international police cooperation in Europe, while vertical integration was complicated by the existence of a large number of groups and subgroups of states that existed in parallel. It is emphasized that integration was a consequence of the high level of interdependence

of states and the growing role of EU bodies as actors in international police cooperation. It is emphasized that the integration of police cooperation in the EU did not end with the adoption of the Europol Regulation, and that trends continue to exist that make it difficult to continue.

Key words: international police cooperation, police cooperation in the EU, Europol, Europol Regulation, Europol operational centers.

Постановка проблеми. Лісабонський договір визначив правову основу міжнародного поліцейського співробітництва в Європі, зокрема встановивши, що діяльність Європолу повинна бути врегульована регламентом Європейського Парламенту та Ради. Однак, знадобилося декілька років для того, аби здійснити цей припис. Тривалість цього процесу демонструє складнощі з якими зіткнулися актори ЄС при врегулюванні діяльності Європолу регламентом, до яких належать різні швидкості інтеграції європейських країн, наявність великої кількості неузгоджених інтеграційних проектів та бюрократичний супротив. В статті розглядаються процеси, що призвели до ухвалення Регламенту про Європол та кінцевий результат врегулюванні діяльності Європолу регламентом.

Метою дослідження встановлення правових основ впровадження Регламенту про Європол, його наслідки і вплив.

Стан опрацювання проблематики регулювання діяльності Європолу досліджений у зарубіжній та вітчизняній літературі. Можна виділити роботи С.М. Переполькіна та А. Шлаттмана. Разом з тим, більшість досліджень фокусується на загальних питаннях взаємодії органів ЄС, приділяючи мало уваги правовому регулюванню діяльності Європолу.

Виклад основного матеріалу. 1 травня 2017 року на зміну Рішенню про Європол прийшов Регламент про Європол [1]. Ухвалення Регламенту, очевидно, вказувало на інституційний розвиток організації поліцейського співробітництва ЄС шляхом розширення її повноважень [2, с. 447]. Серед іншого, Регламент надав Європолу, який тепер став повністю та офіційно називатися Агентством Європейського Союзу зі співробітництва правоохоронних органів [3], більше ініціативи в операційному співробітництві та організації спільних аналітичних проектів, а також в цілому посилив його роль по відношенню до держав-членів. Зокрема, Європейська Комісія набула суттєвого впливу через нову правову мережу, в тому числі, в управлінні внутрішніми справами Європолу,

бюджетному нагляді, стратегічному управлінні та визначенні пріоритетів.

Тим не менш, Європол залишився децентралізованою агенцією ЄС, чією основною метою була підтримка та посилення дій компетентних органів держав-учасниць зі співробітництва між правоохоронними органами [4 Art. 3(1)]. Ухвалення Регламенту про Європол стало кульмінацією наднаціонального політичного підприємництва, зокрема інтеграційного впливу Комісії на преференції держав, які визначалися також попередніми політичними домовленостями, зокрема Лісабонським договором.

Як зазначено в самому Регламенті, «стаття 88 Договору передбачає, що діяльність Європолу повинна регулюватися регламентом, який має бути схвалений у відповідності до звичайної законодавчої процедури» [4, Preamble]. На момент ухвалення рішення Європейської Ради щодо Європолу, ця вимога не була дотримана, і Європейській Комісії знадобилося шість років для того, аби представити проект регламенту державам-учасникам на початку 2013 року [6]. Ця пропозиція стала частиною ширшого інтеграційного тренду в сфері правосуддя та внутрішніх справ, який полягав в створенні стандартних міждержавних рішень для конкретних питань. Прикладом такого підходу можна назвати Спільний підхід Комісії до децентралізованих органів. Взаємозалежність та функціональний тиск відіграли ключову роль в формуванні преференцій держав на користь подальшої інтеграції - і зрештою на користь ухвалення Регламенту.

Європол на цей момент вже перетворився на центральний хаб міжнародного поліцейського співробітництва в рамках ЄС, і ставав все більш надійною інституційною платформою для співпраці поліцейських органів на засадах довіри. Крім того, держави-учасниці потребували послідовного підходу до роботи з ними ж створеними каналами обміну. Їхні очікування, поряд з позитивним досвідом роботи з Європолом, стали головними рушіями. Відповідно, більшість європейських урядів віддали перевагу продовження поліцейського співробітництва в рамках ЄС задля розширення тих переваг, що вони отримували в сфері управління поліцією та внутрішньою безпекою. Отже, Європол і поліцейське співробітництво отримували все більше вигоди від функціональних взаємозв'язків від створення нової регуляторної мережі з більшими повноваженнями на рівні ЄС.

Спроможності Європейської Комісії в сфері правосуддя та внутрішніх справ поступово зростали,

особливо в рамках загального руху ЄС в бік більш активної інтеграційної адвокації та просування наднаціональних майданчиків в сфері безпеки. Представники Комісії почасти виступали за більшу централізацію та зростання ролі самої Комісії в координації політик та ініціатив. Дуже часто представники Комісії виправдовували її позицію через функціональну потребу відповідати на зростаючі взаємозалежності та проблеми колективних дій.

Ініціативи Комісії з впорядкування децентралізованих агенцій ЄС є одним з таких прикладів. Хоча інституційний вплив таких агенцій був дуже помітним, застосування спільного підходу до них дозволило розширити їхній мандат щодо держав-учасниць. Постійна централізація інформаційного обміну через Європол та створення баз даних для європейського поліцейського співробітництва надало більше повноважень акторам ЄС. Заміна Рішення про Європол Регламентом стало саме таким кроком, що розширював суб'єктність Комісії.

Процес, що призвів до ухвалення Регламенту про Європол в травні 2016 року надає свідчення щодо цього. Ще до внесення формальної пропозиції напочатку 2013 року, представники Комісії провели переговори щодо його обсягу з державами-учасницями та представниками акторів ЄС [6]. Однак перший проект відображав велику кількість змін в Європолі та всередині міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в цілому, відображаючи певні позиції Комісії. Деякі з цих пропозицій були відкинуті державами-учасницями, в той час як інші виявилися успішними та були включені в фінальний текст навіть без урахування волі європейських держав. Європол та нові правові основи його діяльності дозволили Комісії розширити свою роль в регулюванні політики правосуддя і внутрішніх справ та здійснювати більший вплив на поліцейське співробітництво.

Це було відображено в першому проекті регламенту, що посилював повноваження акторів ЄС та зменшував відповідні повноваження держав-учасниць, що передбачало значно більший ступінь централізації та формалізації Європолу. Хоча держави-учасниці визнавали зобов'язання замінити рішення регламентом, що впливало з Лісабонського договору, вони не вбачали потреби в додатковій формалізації. Серед іншого, існувала незгода щодо обсягів залучення Комісії в організацію та управління ініціативами агенцій ЄС. В цьому контексті, Європейська Комісія, наприклад, лобіювала злиття Європолу та

Європейського поліцейного коледжу, що було відображено в частині другій статті 1 проекту. Однак, держави-учасниці відкинули аргументи Комісії щодо бюджетної ефективності, і ця пропозиція була виключена з подальшого обговорення [7].

Інша проінтеграційна пропозиція Європейської Комісії була включена в фінальну версію Регламенту. Лісабонський договір формально уповноважив Комісію укладати договори про співробітництво з третіми сторонами від імені ЄС. Відповідна підготовка, спрямована на розширення спроможностей Європолу вести зовнішні зносини була включена до Регламенту. Перший проект передбачав порівняну автономію Європолу у встановленні операційних пріоритетів без необхідності звертатися до процесу ухвалення рішень на національному рівні. Було визнано право Європолу створювати центри для боротьби з окремими видами злочинів [8]. Так, відповідно до першої частини статті 4 пропозиції, що була включена до остаточної версії Регламенту, Європол отримав право створювати Центри спеціальної експертизи.

Незважаючи на успіх адвокації з боку комісії, деякі амбітні пропозиції зіткнулися з опозицією з боку держав-учасниць. Наприклад, Комісія спочатку рекомендувала включити статтю 22, що передбачала можливість спрощеної процедури ухвалення рішень Правлінням Європолу в термінових випадках, для чого було б достатньо голосів лише голови, трьох учасників та одного представника Комісії. Однак, такий склад Правління, очевидно, суттєво скоротив би можливості держав учасниць та посилив би позиції Комісії. За словами представника Німеччини в правлінні Європолу А. Шлатманна, ця пропозиція не пройшла через опозицію з боку більшості держав учасниць, передовсім через те, що такий формат роботи комітету дозволяв би лише вибіркове представництво [7, с. 45]. Також, Комісія не змогла добитися затвердження пропозицій щодо розподілу повноважень в нагляді за Європолом з боку ЄС, оскільки ця пропозиція провалилася на фоні міркувань збереження суверенітету держав.

Ті самі проблеми виникли при розгляді пропозицій щодо оцінки діяльності Європолу та поліцейського співробітництва в рамках організації. Пропозиції 2013 року передбачали значну роль ЄС та його акторів. Перший проект регламенту містив статтю 7, озаглавлену «Співробітництво держав-учасниць з Європолом». Вона передбачала підготовку Європолом щорічної доповіді щодо кількості та якості інформації, яку надала кожна

держава-учасниця про діяльність національного підрозділу Європолу, яка повинна була направлятися до Європейського Парламенту, Ради, Комісії та парламентів держав. Однак, аргументи ефективності та підкреслювання функціональної потреби в спільному вирішенні проблем колективних дій виявилися непереконаливими в світлі міркувань безпеки держав та нестачі політичної волі. Відповідний розділ Регламенту про Європол, що був ухвалений в 2016 році, має назву «Національні підрозділи Європолу» і зазначає, що Європол подає щорічний звіт по інформації, яка надана кожною державою-учасницею, на підставі якісної та кількісної оцінки критеріїв, визначених Правлінням.

Нове розширення ЄС, до якого в 2013 році доєдналася Хорватія, посилює інституційну складність політики правосуддя і внутрішніх справ. Воно також зменшило подібність думок а отже і преференцій європейських урядів. Це, в свою чергу, не дозволило наднаціональним акторам суттєво зсунути преференції держав, однак не змогло завадити ухваленню деяких пропозицій, що були прийняті поза волею урядів. Наприклад, це включало розширення ролі Європейського Парламенту щодо Європолу [8]. Конкретні пропозиції походили з Європейського Парламенту та просувалися Комісією, що зрештою домоглася ухвалення остаточної редакції Регламенту, незважаючи на тривалий супротив з боку окремих держав.

Процес заміни рішення щодо Європолу Регламентом Європолу демонструє триваючі зміни в рушіях преференцій держав щодо міжнародного поліцейського співробітництва на рівні Європейського Союзу. Європолу та Європейській Комісії вдалося розширити свою роль та затвердитися в якості самостійних суб'єктів міжнародного поліцейського співробітництва. Навмисне стратегічне використання громадського тиску створювало необхідний політичний момент, завдяки якому держави-учасниці збільшили свою участь в інтеграції [9].

Створення операційних центрів Європолу та ухвалення Регламенту стало найновішими подіями в розвитку та поглибленні міжнародного поліцейського співробітництва в Європі. Важливість зростання централізації інформаційних потоків, обмін якими відбувався на рівні ЄС, неможна недооцінювати. З ухваленням централізованого підходу через Європол та заміною рішення Регламентом, Європол та Європейська Комісія фактично розширили свій вплив на ухвалення рішень [10, с. 341].

Рішення Комісії про Європол не принесло суттєвих змін до сфери його охоплення. Однак, створення трьох операційних центрів посилило залучення агенції в сферах кіберзлочинів, тероризму та контрабанди мігрантів. Окремі взаємозалежності відіграли ключову роль в формуванні відповідних преференцій держав. Відігравши значну роль в якості драйверів національних позицій в у відповідних сферах, вони визначили позиції держав щодо кіберзлочинності, тероризму та контрабанди мігрантів. В усіх випадках цьому сприяло наднаціональне політичне підприємництво. Це особливо стосується політизації, що створила вікно можливостей для акторів ЄС з переконання окремих держав у необхідності розвитку інтеграційних ініціатив. Навмисне використання громадського та функціонального тиску відображало розвиток конкретних дискурсивних стратегій, що застосовувалися Європейською Комісією та Європолом [11].

Хоча членство в Європолі охоплювало всі держави-учасниці ЄС з самого початку, воно продовжує відзначатися внутрішньою за зовнішньою горизонтальною диференціацією. З ухваленням Регламенту про Європол, останній набув повноважень щодо укладення угод про співробітництва з третіми сторонами. За різних обставин Комісія та Європол оголошували про свій намір розширити співробітництво з третіми країнами, приватними особами та коаліціями зовнішніх акторів. Це включає обмін та отримання даних від зовнішніх по відношенню до ЄС акторів. Знов таки, актори ЄС посилюються на взаємозалежності в обґрунтування функціональної потреби в такій зовнішній диференціації.

В той час як поліцейське співробітництво на рівні ЄС ставало все більш горизонтально інтегрованим, надаючи Європолу все більше спроможностей як хабу з обміну інформацією щодо злочинів, фактично інтеграція де факто все ще відрізняється від тієї, що передбачена де юре. Наприклад, не зважаючи на універсальне членство в ЄС, обмін даними, отриманими всередині держав, залишається основною перешкодою для повноцінного перетворення Європолу на горизонтальну ланку зв'язку між державами-учасницями ЄС на практиці [12, с. 213]. Крім того, внутрішня диференціація продовжує впливати на поліцейське співробітництво через Європол [13].

Що стосується вертикальної інтеграції, мережі та підгрупи як на формальному, так і на робочому рівні, продовжують існувати паралельно до співробітництва та охоплюють всі держави-учасниці.

Асиметричні взаємозалежності та бюрократичний супротив з боку внутрішньодержавних політичних підприємств визначають виникнення та існування неформальної диференціації всередині Європолу. Однак, з урахуванням попередньо зазначеного, слід вказати, що такі авангардні групи часто сприяють загальній інтеграції в довготривалій перспективі, навіть якщо диференціація в інтеграції не є навмисною [14].

Високий рівень взаємозалежності став необхідною передумовою для розвитку інтеграції. Навіть у тих випадках, коли вона не становила основного рушія преференцій держав, наприклад при ухваленні Регламенту чи створенні центрів Європолу по боротьбі з певними видами злочинності, функціональний тиск щодо інтеграції став мотивуючою силою на вищих політичних рівнях. По-друге, наднаціональне політичне підприємництво стало одним з основних факторів преференцій держав після ухвалення Регламенту. Відповідно зростали і спроможності ЄС, причому наднаціональні актори почали цілеспрямовано розширювати свою адвокацію, спрямовану на розвиток інтеграційних ініціатив в сфері міжнародного поліцейського співробітництва в ЄС. Регламент Європолу, а також створення операційних центрів в рамках Європолу, так чи інакше походили від пропозицій наднаціональних політичних підприємств. Нарешті, політизація відіграла роль додаткової рушійної сили, виступаючи поряд з взаємозалежністю та політичним підприємництвом [15].

Операційні центри Європолу та нова правова основа його діяльності, створена Регламентом, вказують на зростаючий вплив акторів ЄС. Ухвалення Регламенту про Європол суттєво змінило роль цієї структури в управлінні поліцейським співробітництвом в ЄС. У відповідності до загального напрямку розвитку після ухвалення Лісабонського договору, Регламент про Європол посилив залучення наднаціональних акторів в регулювання поліцейського співробітництва в ЄС. В цьому контексті диференціація та гнучка інтеграція стали важливими факторами наднаціонального політичного підприємництва та далекосяжних стратегій акторів ЄС.

Водночас, незважаючи на силу рушійних сил та політичну рішучість держав-учасниць, інтеграція на рівні Європолу продовжує стикатися з рядом перешкод. Хоча все більше і більше внутрішньодержавних чиновників набувають розуміння діяльності Європолу як платформи з взаємодії, нестача довіри та триваючий бюрократичний супротив лишаються значними практичними проблемами.

Внаслідок цього, Європол та все міжнародне поліцейське співробітництво в Європі продовжують маневрувати між диференціацією та інтеграцією та зрештою залежать від наднаціонального політичного підприємництва. Очевидним лишається те, що незважаючи на конкретний інституційний розвиток та майбутнє Європолу, міжнародне поліцейське співробітництво в ЄС змогло затвердитися як триваючий феномен. І хоча Європол навряд чи перетвориться на європейське ФБР, як цього бажав німецький канцлер Г. Коль, щонайменше в досяжному майбутньому, зростаючі взаємозалежності та кризи безпеки, без сумніву, продовжать мотивувати держави-учасниці до співробітництва на рівні Європолу та здійснювати подальший розвиток поліцейського співробітництва в ЄС.

Висновки. Ухвалення Регламенту про Європол було необхідним наслідком Лісабонського договору. Водночас, ухвалення відповідного регламенту стало наслідком тривалої роботи, що враховувало поточні тренди розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі та складності, що були породжені неоднорідністю процесів інтеграції правового регулювання міжнародного поліцейського співробітництва. Процес розвитку правової основи діяльності Європолу через Регламент не завершений та продовжується з розширенням ЄС та включенням до нього нових інтеграційних проектів. Продовжують зберігатися старі проблеми інтеграції поліцейського співробітництва, зокрема неготовність держав до передачі на рівень ЄС окремих повноважень та бюрократичний супротив. Це залишає потенціал для розвитку правового регулювання діяльності Європолу в майбутньому.

Література

1. Regulation (EU) 2016/794 of the European Parliament and of the Council of 11 May 2016 on the European Union Agency for Law Enforcement Cooperation (Europol) and replacing and repealing Council Decisions 2009/371/JHA, 2009/934/JHA, 2009/935/JHA, 2009/936/JHA and 2009/968/JHA. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32016R0794> (дата звернення: 19.12.2024).
2. Santos Vara J. The EU's agencies: Ever more important for the governance in the Area of Freedom, Security and Justice. *The Routledge Handbook of Justice and Home Affairs*. A. Ripoll Servent, F. Trauner (eds.). Abingdon: Routledge, 2018. P. 445-456.
3. Перепьолкін С.М. Правовий статус Агентства Европейского Союза зі співробітництва

правоохоронних органів (Європол). Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство». URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2022/01/52.pdf> (дата звернення: 19.12.2024).

4. Regulation (EU) 2016/794 of the European Parliament and of the Council of 11 May 2016 on the European Union Agency for Law Enforcement Cooperation (Europol) and replacing and repealing Council Decisions 2009/371/JHA, 2009/934/JHA, 2009/935/JHA, 2009/936/JHA and 2009/968/JHA. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32016R0794> (дата звернення: 19.12.2024). Art. 3(1).

5. Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on the European Union Agency for Law Enforcement Cooperation and Training (Europol) and repealing Decisions 2009/371/JHA and 2005/681/JHA. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52013PC0173> (дата звернення: 19.12.2024).

6. Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on the European Union Agency for Law Enforcement Cooperation and Training (Europol) and repealing Decisions 2009/371/JHA and 2005/681/JHA. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52013PC0173> (дата звернення: 19.12.2024).

7. Schlattmann, A. ...on the MB's competences de jure and in practice under the Europol Regulation. 1998-2016 - *Looking Back, Moving Forward: One Hundred Meetings of the Europol Management Board*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016. P. 44-46.

8. Report on the proposal for a regulation of the European Parliament and of the Council on the European Union Agency for Law Enforcement Cooperation and Training (Europol) and repealing Decisions 2009/371/JHA and 2005/681/JHA. URL: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-7-2014-0096_EN.html (дата звернення: 20.12.2024).

9. Empowering the police, removing protections: the new Europol Regulation. URL:

<https://www.statewatch.org/media/3615/empowering-the-police-removing-protections-new-europol-regulation.pdf> (дата звернення: 21.12.2024).

10. Mushak N., Zaporozhets A. Law Enforcement Cooperation Among Member States of the European Union. *Часопис Київського університету права*. 2020. № 3. С. 338-342.

11. Orlandi E., Obrenovic B. Corporate Governance in EU Agencies: The Europol Case. *Journal of entrepreneurship and business development*. 2021. No 1. P. 33-44. P. 39.

12. Rimkute D. European Union agencies: explaining EU agency behaviour, processes and outputs. The New European Union Series. D. Hodson, U. Pueter, S. Saurugger, J. Peterson (eds.). Oxford: Oxford University Press, 2021. P. 203-223. P. 213.

13. Mortera-Martinez C., Nechev Z. Europol and Differentiated Integration. EUIDEA Policy Papers. 2021. No 13. URL: https://www.researchgate.net/publication/377261791_Europol_and_Differentiated_Integration/link/659d512d3c472d2e8ec1c621/download?_tp=eyJjb250ZXh0Ijp7ImZpcnN0UGFnZSI6InB1YmxpY2F0aW9uIiwicGFnZSI6InB1YmxpY2F0aW9uIn19 (дата звернення: 21.12.2024).

14. Analytical Fiche Nr° 1 Definition and classification of «European Regulatory Agency». URL: <https://www.astrid-online.it/static/upload/protected/l-Wo/l-Working-Group-on-regulatory-agencies---PART-1---ALL-Fiches.pdf> (дата звернення: 21.12.2024).

15. CEPOL Position Paper European Commission Package on the creation of a European Agency for Law Enforcement Cooperation and Training. URL: <https://www.statewatch.org/media/documents/news/2013/may/eu-cepol-position-paper-europol-merger.pdf> (дата звернення: 21.12.2024).

Бірюков Р. М.,
кандидат юридичних наук,
докторант кафедри міжнародного
та європейського права
Національного університету
«Одеська юридична академія»